

LIBRIS

We know
books

ANTOLOGIA
unui
AUTOR

Colecția

Mircea CĂRTĂRESCU

O SEARĂ LA OPERĂ

Știința

Lectori: *Mircea V. Ciobanu, Mihai Papuc*
Corector: *Maria Cornesco*
Redactor tehnic: *Nina Duduciuc*
Copertă, machetare computerizată: *Andrei Ichim*
Fotografie (pe pagina a patra a copertei): *Romeo Șveț*

ÎNȚREPRINDEREA
EDITORIAL-POLIGRAFICĂ

ȘTIINȚA

str. Academiei, nr. 3, MD-2028, Chișinău, Republica Moldova
tel.: +373 22 739616 (anticamera)
+373 22 739983, +373 60966868 (vânzări)
e-mail: prini_stiinta@yahoo.com
www.editurastiinta.md

Toate drepturile asupra colecției „Antologia unui autor” și a acestei ediții
aparțin Întreprinderii Editorial-Poligrafice *Știința*.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții din Republica Moldova

Cărtărescu, Mircea.

O seară la operă / Mircea Cărtărescu; copertă: Andrei Ichim. – [Ed. 2]. – [Chișinău]: *Știința*, 2025
(Bons Offices). – 148 p. – (Colecția „Antologia unui autor”, ISBN 978-9975-4208-8-4).
ISBN 978-9975-85-549-5.

Cuprins

[Din] **Faruri, vitrine, fotografii**

- 8 | calea regală
- 13 | elegie, după Catullus
- 14 | georgica a IV-a
- 15 | georgica a V-a
- 16 | georgica a XI-a
- 17 | dioramă

[Din] **Poeme de amor**

- 26 | adio! la București
- 28 | clementina, ți-am dat toată dragostea mea
- 31 | posedai tot felul de obiecte electrice
- 32 | femeie, femeie, femeie...
- 41 | o seară la operă
- 55 | mangafaua

[Din] **Totul**

- 64 | geneză
- 67 | ninge peste gara de nord
- 70 | o motocicletă parcată sub stele
- 72 | iluminare
- 80 | garofița
- 82 | poema chiuvetei
- 84 | totul
- 104 | mică elegie
- 106 | când ai nevoie de dragoste

[Din] **Dragostea**
LIBRIS

We know

108 | zepeline peste piața bucurilor

115 | poveste de iarnă

124 | dragostea

132 | podul elefterie

135 | apocalips

[DIN] FARURI,
VITRINE, FOTOGRAFII

acolo pe pământul lor erau înconjurați de o
 rețea aurie de fibre nervoase
 pietrele erau ele însele acoperite de grăsime,
 bășici roz și vernil, frunzele supurau
 distilându-și chinurile, șocurile electrice,
 cloroformul prin țevi flexibile
 purtându-l sub pământ unde un urlet de nichel
 digera micile animale.

pământul era ars, mutilat, străbătut
 de sarcoptii rădăcinilor,
 plin de larve și fluturi țărână de fluturi
 și efemeride unde lumina stârnea
 un neînsemnat zvâcnet batjocoritor
 în picioare prelungi și elitre.

iar ei pătrundeau în lumină, despiciând pădurile
 moi ale nervilor
 care se bolteau, dădeau lăstari și ardeau
 deasupra unor leneșe râuri de sânge,
 ei se înfășurau în lumină, ei se spălau
 în lumină, cu pletele lor violete
 pline de crengi de măr și păianjeni; cu rachete
 de lut și în turnuri de faguri
 ei se apropiau de astrul care-i ardea
 vitrificându-le craniul, transformându-i
 în accesorii uscate ale imensului lor ochi
 pineal, ființe vegetale
 zburând în grupuri, sângerând din toate
 motoarele, azvârlind
 mănunchiuri de vene spre stele, curățindu-se
 de carne și măduvă, lipindu-se de retina solară.

de-acolo, bărbați și femei contopiți
 în inflorescențe mirifice,
 emanând lumină, priveau înapoi spre pământul
 lor târcat, învelit în blana plantelor carnivore,
 ținut al orbitoarelor dureri, al chinurilor facerii
 amplificate de rețele de megafoane
 al geamurilor stropite de sângele păsărilor
 multicolore, instrumente de măsurat apăsarea
 dar mai cu seamă al lor, al celor ce posedau
 buze și creier,
 al celor devorați de dinastiile stelelor.

stranie stirpe, oasele lor își aminteau
 încă forfota coacervatelor
 frenezia diviziunii, groaza de o moarte lichidă,
 spiralele visătoare
 serpuind, cu pseudopode și cili prin aurul
 morților uniți într-o singură față
 în cântecele de glorie ale celor ce așteptau
 înălțarea și care erau numai cântec.
 soarele pierdea neutroni în oceanul scânteind
 de vertebrele peștilor
 cu ochi telescopici, ciocnindu-se stol după stol,
 înfășurați în drapele
 fluturându-și armurile în noaptea unei guri
 niciodată deschise
 nepronunțând niciodată un nume; își aminteau
 forme șuvoind cu limfa unele din altele,
 împrôșcând lichid seminal
 chircindu-se și intrând în pământ,
 unde le așteptau cupa și flacăra,
 străbătând peste oglindă, târându-se
 printr-o apă cu mult mai subțire
 adormind pe o piatră în mijlocul ierbii
 până la șolduri.

generații de sânge devorau generații de sânge,
 erau între cristalele timpului
 și simțeau arsura ochiului care privea
 la microscop agitația absurdă
 și pe epidermele lor se ivi stigmatul mâinii
 cu lanțeta care tăia
 mușchi și tendoane, țărână și vânt.

în case de calcar, ca nautilii, se-adăpostiră
 și nori le curgeau prin ferestre
 se adânceau în creier, irigând lobii
 cu o ectoplasmă elementară
 în pânțele mamei voastre vă veți repeta
 dinastiile
 dar deznădejdea și întinderea membranelor
 voastre de aici se va declanșa.
 eidetici și puri, spălați de fulgii de spumă
 pătrunși dinspre mare,
 bărbați și femei au pătruns în labirintele
 iluzorii, într-un moloch înstelat
 și le-a fost cald și frig, au cântat și-au urlat,
 au născut și-au murit
 și s-au întrebat care este sensul vieții lor
 printre ganglionii nervoși, și tot au murit
 și-au acoperit nările cu ceară, și-au retezat
 nervii optici și tot au murit
 și au construit aparate de zbor și imersiune,
 s-au rugat și-au înjurat și tot au murit
 și au inventariat stelele numindu-le cu cifre
 sau nume romantice și tot au murit.

acolo pe pământul lor și-au înfășurat
 peste carne, cum erau bărbați și femei,
 trupuri vecine și oarecare concepte, cofetării
 și troleibuze, construcții

abia vizibile printre crengile nervilor;
 au îngropat sub pământ
 cabluri și țevi, inițiind o industrie de prelucrare
 a morților
 vestiți mai ales pentru blana lor prețioasă
 și eroismul lor presupus,
 au înotat unul în euforia altuia, au rănit
 și au fost răniți
 dar mai ales n-au crezut și nu vor crede
 niciodată
 că au trăit așa cum trebuiau să trăiască,
 în apartamente meschine
 în restaurante meschine, în biblioteci
 și în subterane meschine

numai atât, la capătul dansurilor sălbatice
 ale viscerelor
 sub stele și în mireasma alcovurilor,
 numai câteva zeci de rotații ale planetei lor,
 numai o existență încorsetată
 în fiare nichelate, predeterminată, pulverizată
 la comandă, matematic ratată,
 conform legilor statistice?
 numai o dragoste pentru care nu există aparat
 de măsură, numai un pământ,
 numai un corp, numai un grup de obiecte
 mereu aranjate la fel,
 numai atât pentru cei împrăștiați
 printre constelații și flăcări,
 cei dotați cu capacitatea de a înțelege uriașul
 koan al galaxiilor
 cei care au privit alephul, cei care l-au văzut
 pe narajana sub bilioanele sale de epifanii,
 numai perspectiva de neacceptat a întoarcerii
 în circuitul materiei, în moartea senzorilor

și de a rătăci goi și orbi, pe jumătate devorați,
pe o planetă de nervi, nervi și nervi?

acolo pe retina de fosfor a soarelui, hrănindu-se
cu fructele ovoidale ale luminii,
cu pletele violete fluturând în vântul solar,
ei adormeau zâmbitori, căci de acolo puteau
să privească arahnida iluziei
țesând o plasă de nervi faciali și azvârlind-o
pe lume.

ELEGIE . DUPĂ CATULLUS

va veni moartea. lujerii vor fi negri.
fotografiile vor mai păstra o respirație neagră.
apele se vor întinde peste trupurile insectelor.
secundarul ceasului se va răsuci ca o unghie
pe sfârscul pieptului.
ochi de cristal, ce-ai să te faci fără un loc
de făcut dragoste, căci numai pietrele
vor lăsa norii să se umfle și să plesnească
în sudoare neagră pe o față tăcută.
ne vom împrăștia, dragoste, în întunericul
manometrului
și-al arbaletii de aluminiu, într-un strat
unde peștii
desfac botul lor însetat spre apa nituită
cu buloane și vânt.
vom râde negru între degetele pline de buze
când ne vor smulge acul și pielea obrazilor
și să ne iubim nu vom putea, despărțiți
de pătura cu gratii. ce-o să ne facem
acolo în suflul arzătoarelor cu acetilenă
sub un sânge întunecat
de reflectoarele negre ale fosilelor?
fotografiile vor desface cu-ncetinelă petalele
în vântul care spulberă pe șinele de tramvai
zăpadă și organe risipite.

țăranul de când cu electrificarea
 înțelege cum stau lucrurile pe planetă
 se indignează grațios în mijlocul pogoanelor sale
 de situația din cipru și liban
 pândește sateliții și le smulge
 aparatura electronică bă
 plozilor nu uitați bateriile solare
 să ne-ncălzim la chindie conserva de fasole
 cu cârnăciori produsă la fetești
 bă dați în câini lumea e mică
 bă cu gerovital se duc ridurile ca-n palmă
 hai dați-i zor cu porumbul că eu mă duc
 puțin pe lumea cealaltă adică a treia
 și ultima. feții mei
 dragii mei copchiii mei ce să-i faci
 așa e jocul
 arză-l-ar focul.

o tytire ce fericit ești sub umbra fagului
 ascultând cântecul greierilor și al lui
ioan alexandru
 pe când țăranul eminentamente agricol citește
 din greu o revistă de benzi desenate
 găsită sub brazda fertilă; femeia lui
 doarme crăcănată după o estetică
 poporanistă, din ceruri c. stere
 zâmbește duios. combina gospodăriei
 deservită de un tânăr în combinezon
 îl calcă pe nervi pe țăran și-i deșiră
 sistemul nervos vegetativ și parasimpatic
 marele dorsal și insulele minorca
 încât din țăran rămâne până acasă
 doar buletinul cu poza color
 superproducție anglo-franco-italiană
 e film cu război zice nevasta
 și se întoarce pe partea cealaltă.